

Wygrały prawo do składek

Decyzją z dnia 27 sierpnia 2014 roku nr (...) adresowaną do K. P. i J. F., Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. ustalił, że obie nie podlegają od 1 kwietnia 2014 roku ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu u płatnika składek w K.

Odwołanie od tej decyzji złożyły J. F. i K. P., wnosząc o jej uchylenie i ustalenie, że ubezpieczone podlega od 1 kwietnia 2014 roku obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownicy u płatnika składek.

Wyrokiem z dnia 24 czerwca 2015r. Sąd Okręgowy w Poznaniu, VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił pba odwołania. Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny: W okresie od sierpnia 2010 roku do stycznia 2011 roku odwołująca była zatrudniona w Zakładzie (...) na stanowisku specjalisty do spraw marketingu. W dniu 23 czerwca 2014 roku odwołująca ukończyła studia uzyskując tytuł magistra. K. P. (matka odwołującej) prowadzi od marca 2010 roku pozarolniczą działalność gospodarczą. W dni wolne od pracy i w okresie świątecznym w 2012 roku J. F. pomagała matce przy obsłudze klientów w sklepie.

Sąd Okręgowy wskazał, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było to, czy w okresie od 1 kwietnia 2014 roku J. F. faktycznie wykonywała pracę na rzecz K. P. prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą i czy rzeczywiście powstał stosunek pracy i czy z tego tytułu podlega od 1 kwietnia 2014 roku obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu.

Sąd Okręgowy wskazał, że o tym, czy strony nawiązały stosunek pracy stanowiący tytuł ubezpieczeń społecznych nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacenie składki, ale rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, a wynikających z przepisu art. 22 § 1 k.p. Istotne jest, aby stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia.

Zdaniem Sądu I instancji w niniejszej sprawie umowa o pracę zawarta między stronami w dniu 1 kwietnia 2014 roku, nie mogła wywrzeć żadnych skutków prawnych na gruncie ubezpieczeń społecznych i nie skutkowała powstaniem tytułu do objęcia odwołującej obowiązkowymi ubezpieczeniami emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowym od 1 kwietnia 2014 roku, ponieważ pracodawczyni nie miała rzeczywistej woli i potrzeby zatrudniania pracownika na czas nieokreślony na stanowisku kierownika – sprzedawcy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje: Apelacja odwołujących okazała się zasadna.

Rację należy bowiem przyznać skarżącym, że Sąd Okręgowy naruszył przepis art. 233 § 1 k.p.c. dokonując sprzecznych istotnych ustaleń z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd I instancji przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, lecz w swych ustaleniach i wnioskach wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikających z przepisu art. 233 k.p.c. Przypomnieć należy, że zgodnie z tym przepisem sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego.

W doktrynie oraz orzecznictwie przyjmuje się, iż ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Ustalenia faktyczne dokonane na podstawie tak ocenionych dowodów nie mogą wykazywać błędów tak faktycznych, tzn. nie mogą być sprzeczne z treścią dowodów, jak i logicznych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Okręgowy jest nieprawidłowa i narusza ramy określonych w art. 233 § 1 k.p.c. w znaczeniu wyżej wskazanym.

Spór w rozpoznawanej sprawie sprowadzał się bowiem do ustalenia, czy odwołująca J. F. w okresie spornym wynikającym z zaskarżonej decyzji faktycznie wykonywała pracę na rzecz płatnika składek (...) Sklep (...) w K. od dnia 1 kwietnia 2014r. Wskazać zatem należy, że organ rentowy nie udowodnił, jakoby odwołującą J. F. i płatnika składek łączyła pozorna umowa o pracę, czy też, że strony niniejszej umowy działały w celu obejścia prawa. Rację ma apelująca, że Sąd I instancji wybiórczo rozważył dowody w postaci zeznań świadków oraz zgromadzone w sprawie dokumenty, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń, iż odwołująca nie świadczyła pracy na rzecz płatnika składek, zgodnie z zawartą umową o pracę. Świadek P. B. zeznała, że rozpoczęła pracę razem z J. F. w kwietniu 2014r. i odwołująca przychodziła codziennie do pracy. Świadek wskazała, że do zakresu czynności wykonywanych przez odwołującą należała obsługa klienta, maszyny L., sprawdzanie terminów ważności, wpisywanie towaru do komputera.

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji zaniechał również szczegółowej analizy dokumentów zgromadzonych zarówno przed organem rentowym, jak i w aktach niniejszej sprawy, albowiem w żaden sposób nie ustosunkował się do świadectwa nr (...) z którego wynika, że J. F. od dnia 23 listopada 2011r. posiada odpowiednie przygotowanie teoretyczne i praktyczne do wykonywania pracy. Praca w ramach stosunku pracy jest wykonywana w ścisłym reżimie pracowniczym, którego cechy, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, są następujące: 1) pracownikiem jest osoba fizyczna, która zobowiązuje się do pracy w zamian za wynagrodzenie; 2) przedmiotem umowy ze strony pracownika jest samo pełnienie (wykonywanie) pracy; 3) przy wykonywaniu której nie jest on obciążony ryzykiem realizacji zobowiązania; 4) pracownik obowiązany jest świadczyć pracę osobiście; 5) będąc w realizacji zobowiązania podporządkowanym pracodawcy.

Z powyższych względów, uznając zarzuty apelujących za uzasadnione, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i stwierdził, że J. F. jako pracownik podlega od 1 kwietnia 2014r. ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu u płatnika składek (...) Sklep (...) w K..

Pod wyrokiem podpisały się sędziowie:

Katarzyna Schönhof-Wilkans, Ewa Cyran oraz Wiesława Stachowiak